

Verrassing

De aan mij toebedeelde leerlingen was ik al kwijt. Het skiffen was echt niet hun ding. “Mooi, dan kan je nog wel wat leerlingen van mij erbij krijgen voor een extra lesje”, riep Huib verheugd uit. Frits had er ook nog eentje voor mij en zo ging dat maar door.

Altijd gevaarlijk om te ventileren dat het op dinsdag een rustige lesavond is. Voor je het weet zijn de rollen omgedraaid. Zo zaten we laatst met negen vrouwen en twee instructeurs op het instructievlot in harde wind. “Waarom waait het altijd windkracht 4 bij onze les en windkracht 2 als we gaan zeilen”, vroeg ik mij teleurgesteld af.

Skiffen is al zo'n wankel gebeuren en de onzekerheden worden er niet zekerder door, ondanks al onze lovende woorden over de kleine voordeelingen die worden gemaakt.

De meest bange skiffeuse, die voor een extra lesje was gekomen, liet iedereen voorgaan. Er zijn maar een paar boten en dan moet je delen. Halverwege de les had ze nog niet in een boot gezeten. Intussen liepen twee jongetjes in een oude dubbeltwee vast in de rotsjes van de wal tegenover ons. Ze kwamen er niet uit. “Waar is jullie instructeur”, vroeg ik hen. “Wie is het?”

“Het is een invalster en we weten niet hoe ze heet”, antwoordden zij. “Oh, daar gaat ze”, en ze wezen op een boot in de verte waar zij stuurvrouw was. Onverstoord gleeed de boot ons voorbij. “Zo kan je toch geen les geven”, dacht ik verbaasd. De jongentjes beheersten de boot voor geen meter en ik zag onze oude dubbeltwee al te pletter gaan. Aan lager wal en niet gehinderd door enige bootvaardigheid hingen ze als twee

‘living statues’ aan de kant. Aanwijzingen hadden geen zin. “Sorry dames”, zei ik tegen m'n leerlingen, maar deze twee kinderen haal ik even op. “Help elkaar maar even; dat gaat vast lukken”, sprak ik ter aanmoediging.

M'n reddingsboot was een aluminiumbak met twee Japanse stokjes die als riemen dienden. Een kwestie van doorzetten en dan kom je waar je wil zijn. De meest bange dame zag weer een mogelijkheid te ontsnappen aan de skiffles en bood zich onmiddellijk aan om mee te varen. “Altijd handig een extra hand”, zei ze overtuigend.

De jongentjes grepen het touw vast en de tocht naar het boothuis kon worden ondernomen. De boeg zat al te bibberen, maar zei verder niets. In het boothuis was niemand om de boot aan te pakken buiten de bezorgde vader, die al vermoedde dat de jongens getest werden op moed en doorzettingsvermogen.

Inmiddels was een doorgewinterde skiffeur ook aangeland. “Als jij nu deze logge aluminiumbak ‘Peer de Schuimer’ naar het instructievlot midden in de haven vaart, dan nemen wij twee de dubbeltwee van de jongentjes over”, stelde ik voor. “Dan komt mijn leerling, die voor een extra les kwam, toch nog even in de boot vandaag.”

“Wat heerlijk”, riep ze later op het water. “Dit voelt veel stabiel en we gaan lekker hard.” De overige leerlingen, die al terugkeerden van het instructievlot, keken vanuit de fluisterboot verbaasd naar ons. “Dat willen we ook”, riepen ze. “Er is altijd een verrassing”, riep ik ze toe. “Volgende week zien we weer.”

